

Po trzecie, Sąd naruszył prawo, odrzucając podnoszone przez Illuminę twierdzenie, zgodnie z którym spółka ta miała uzasadnione oczekiwania w przedmiocie tego, że przyjęta przez Komisję polityka nie ulegnie zmianie przed wydaniem wytycznych lub też w przedmiocie tego, że aktywne zachęcanie przez tę instytucję państw członkowskich do kierowania do niej wniosku o zbadanie koncentracji było sprzeczne z zasadą pewności prawa: i) stwierdzając, że uzasadnione oczekiwania mogą powstać tylko wtedy, gdy podnoszone zapewnienie było udzielane odnośnie konkretnej danej koncentracji; ii) nie uwzględniając zakresu uzasadnionych oczekiwań; iii) uznając, że uważnie analizowane przemówienie wiceprzewodniczącej Komisji ds. konkurencji nie pochodziło od administracji Unii, czy też uznając, że udzielone przez wiceprzewodniczącą Komisji zapewnienie, iż instytucja ta będzie kontynuować politykę mającą na celu zniechęcanie państw członkowskich do kierowania do niej wniosków o zbadanie koncentracji (aż do momentu przyjęcia wytycznych) było spójne z tym, że Komisja zachęcała do kierowania do niej takich wniosków.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004 L 24, s. 1)

Odwołanie od wyroku Sądu (wielka izba) wydanego w dniu 27 lipca 2022 r. w sprawie T-125/22, RT France/Rada, wniesione w dniu 27 września 2022 r. przez RT France

(Sprawa C-620/22 P)

(2022/C 432/16)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: RT France (przedstawiciel: E. Piwnica, avocat)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Królestwo Belgii, Republika Estońska, Republika Francuska, Republika Łotewska, Republika Litewska, Rzeczpospolita Polska, Komisja Europejska, Wysoki przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

— uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 27 lipca 2022 r. w sprawie T-125/22 RT France / Rada;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej całością kosztów;

ze wszystkimi konsekwencjami prawnymi powyższego.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył postanowienia art. 41 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej uznając – do celów stwierdzenia, że nie doszło do naruszenia prawa spółki RT France do bycia wysłuchaną – iż ze względu na wysoce wyjątkowy kontekst przyjęcia zaskarżonych aktów i realizowany przez Radę cel właściwe instytucje Unii nie były zobowiązane do wysłuchania wnoszącej odwołanie przed pierwotnym umieszczeniem jej nazwy w spornych wykazach.

Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył postanowienia art. 41 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i przeinaczył przedstawione mu dowody w zakresie w jakim uznał, iż żaden z przytoczonych przez wnoszącą odwołanie argumentów nie pozwolił wykazać, że postępowanie w jej sprawie mogło doprowadzić do innego wyniku, gdyby została ona wysłuchana przed przyjęciem spornych środków lub gdyby motywy dotyczące ich stosowania zostały jej przekazane wcześniej.

Wnosząca odwołanie wskazuje ponadto na naruszenie art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i podnosi, że Sąd przeinaczył przedstawione mu dowody, przyjmując – do celów uzasadnienia ograniczenia przysługującej wnoszącej odwołanie wolności wypowiedzi – że sporny środek ograniczający jest konieczny, odpowiedni i proporcjonalny względem jego celów.

Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd naruszył także postanowienia art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej z tego względu, że oparł się na tymczasowym charakterze nałożonych na wnoszącą odwołanie ograniczeń i braku dowodu jej stabilności finansowej w celu przyjęcia, że zaskarżony środek ograniczający nie był nieproporcjonalny.

Wreszcie, wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie przez Sąd art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i przeinaczenie przedstawionych dowodów w zakresie, w jakim Sąd uznał, że nie doświadczyła ona jakiegokolwiek dyskryminacji.
